

ALICIA GUTJE

„MĒLYNO RŪKO“ AUTORĒS KNYGA

Biganti ugnis

2 dalis

EROTINIS ROMANAS

Meilē nesirenka,
kada īsibrauti ī širdj...

Alma littera

Pirmas skyrius

Daugiau nei tris valandas skausmas tarsi kūjis sminga į širdį. Taip stipriai, kad jau pamiršau, ką reiškia lengvai įkvėpti ir pripildyti plaučius šviežio oro. Atrodo, kvėpavimas tampa kančia. Ir ne tik jis. Žinau, pati pasirinkau tai, išmainiusi laimę į...

Aš bijau. Nebesu tokia tikra, kad pajėgsiu išgyventi viena svetima mieste. Pinigų užteks daugių daugiausia keliems mėnesiams. O jeigu per tą laiką nerasiu darbo? Kaip reikės pasirūpinti?.. Akis nukreipiu nuo tuščios lėkštės, kurioje dar visai neseniai gulėjo iš duonos padarytas dubenėlis, pripildytas moliuskų sriubos, į pilvą. Pajutusi šilumą toje kūno vietoje, į kurią spoksau, sumirksiu. Nesu viena, aš turiu jį.

Nubraukusi ašaras pakylu nuo kėdės ir pasiėmusi kuprinę žengiu prie durų. Prieš atidarydama, grįžteliu: nėra nė vieno laisvo staliuko, visi užsėsti mano kelionės „draugų“. Jų susirūpinimą išduoda kalbėjimo maniera. Girdžiu vieną ir tą patį: kada pasieksime Sakramentą? Pastarąją valandą tai tapo aktualiausia tema.

Pravėrusi duris imu dairytis Maksimo. Jį matau mašinų aikštelėje kartu su dar keliolika vyrų, apspitusių autobusą. Užsimetu kuprinę ant peties ir sagstydamasi megztuką sparčiais žingsniais einu prie besikeikiančių žmonių būrelio.

– Dar ilgai taisy s autobusą? – klausiu Maksimą pasivedusi į šalį.

– Neįsivaizduoju, Adele, – jis liūdnai pasukioja galvą. – Nėra tarp vyrų gero mechaniko, kuris bent kiek nutuoktų apie autobuso gedimus. Teks kantriai laukti.

Pašnairuoju į vairuotojo tepaluotas rankas. Vyriškis atrodo nervingas, traukdamas iš kelnių kišenės telefoną. Tikiuosi, mes tik kuriam laikui čia įstrigom? Likus keliems kilometrams iki JAV sienos, pakeitėme maršrutą, nusukę nuo pagrindinio kelio dėl netikėtai atsiradusio gedimo. Keleiviai ėmė panikuoti – iki tol, kol pamatė užeią. Maistas visada patraukia dėmesį, ypač jei esi praalkęs. O jis čia dieviškas. Prisivalgiau savaitei į priekį.

Nužvelgiu vienas po kito į aikštelę besirenkančius keleivius. Jie nepatenkinti stoviniuoja šalia vargšo vairuotojo, braukiančio prakaitą

nuo kaktos ir linksinčio pašnekovui kitame ryšio gale. Lyg tyčia taip turėjo nutikti! Atrodo, kai kas nenori, kad išvykčiau iš šalies. O man tiesiog būtina iš čia išvažiuoti, pradėti naują gyvenimą toli nuo Jo. Maksimas taip pat nekantrauja susitikti su savo gyvenimo meile, kuriai internetu paskyrė pasimatymą. Jeigu jis pavėluos, mylimoji labai nusimins ir nusivils juo, ir jie jau niekada nebebus kartu. Negalima leisti, kad tai įvyktų! Todėl taisykite kuo greičiau tą prakeiktą autobusą! Kone šaukiu viduje.

– Mielieji, prašau tylos! Turiu pranešti svarbią žinią, – pakelia balsą autobuso vairuotojas. Šurmuliui pamažu rimstant prieinu ir aš arčiau. – Ką tik kalbėjau su viršininku, jis pasiūlė, kaip išspręsti susiklosčiusią nemalonią situaciją, kuri man pirmą kartą nutiko per visus dvidešimt penkerius vairuotojo darbo metus, – liūdna veido išraiška žvilgteli į autobusą ir vėl akis pakelia į keleivius. – Vadovybė nusprendė kito autobuso nesiųsti, o už bilietus jums gražinti pinigus.

– Tai kaip mums reikės nusigauti į Sakramentą?! Stabdyti pakeleivingas mašinas?! – šaukia įsikarščiovusi moteriškė grūmodama kumščiu ir artėja prie mažumėlę išsigandusio žilstelėjusio vyro. Spėju, šis galvoja, jog reikėjo tą žinią pranešti pro garsiakalbį užsidarius autobuse, nes dabar vargu ar išneš sveiką kailį.

– Ponia, nurimkite, – vairuotojas bando raminti garbanotų šviesių plaukų peruką užsimaukšlinusią moterį, kuri neatrodo linkusi tartis gražiuoju. – Siūlome ir kitą išeitį: rytoj tuo pačiu laiku pro čia važiuos autobusas, vežantis keleivius į Sakramentą, ir paims tiek žmonių, kiek tilps.

– Siūlote mums naktį praleisti kažkur laukuose? Ryt nežinia ar visi tilpsim į autobusą, kuris gali ir pravažiuoti, užmiršęs stabtelėti, – įsikiša įpykęs vyriškis su tamsiais akiniais ir kepure. – O jeigu jame nebus nė vienos laisvos vietos? Mums reikės laukti dar dieną kito autobuso? Prašyčiau perskambinti viršininkui, arba geriau duokite man telefoną, pasikalbėsiu su juo, – atkiša ranką tikėdamasis, kad vairuotojas į delną įdės telefoną. Tačiau šis dvejoja, ką daryti. Aš irgi pradėdau nerimauti, nes mano tikslas yra Sakramentas, o ne priversininis buvimas Vankuveryje.

– Patikėkite, puikiai suprantu jūsų visų susierzinimą ir norą mane sutraiškyti autobuso durelėmis, bet, mano galva, vadovybės sprendimas yra sąžiningas.

– Argi jūs galite kitaip kalbėti? Juk saugote savo galvą, – pasišaiपो moteris valgydama sumuštinį, tuoj išdribsiantį iš burnos. – Užsičiaupkite ir gražinkite pinigus. Iš jūsų jokios naudos, patys sugalvosime, kaip nukakti iki Sakramento.

– Prašyčiau bent jau duoti jūsų tiesioginio vadovo numerį, – neatlyžta vyras su akiniais. Taikosi ištraukti telefoną iš vairuotojo, kuris pasikišęs jį po pažastimi ir nusigręžęs šluostosi tepaluotas rankas į ne patį švariausią skudurą. Sustabdęs agresyvų keleivį, vyras įlipa į autobusą ir po minutės pasirodo su krūvele banknotų.

– Maksimai, lauksi rytojaus? – klausiu pažvelgusi į mėlynas akis, kuriose nė lašelio džiaugsmo.

– Juk žinai, kad iki vidurnakčio turiu būti Sakramente. Negaliu čia likti. Negaliu delsti, Adele. Nenoriu jos prarasti tik dėl kažkokio kvailo įvykio. Beprotiškai myliu savo mergaitę, – pyksta ir Maksimas.

– Tu jos neprarasi, girdi? – sugriebiu už rankos. – Tikros meilės neįmanoma prarasti. Tai pats galingiausias jausmas, koks tik gali sieti du žmones. Jis amžinas. Nesvarbu, kur būtum tu ar kur būtų ji, meilės nenužudys nei laikas, nei kiti žmonės. Todėl nediršk kalbėti apie praradimą, o geriau sugalvok, kaip mums iš čia išvykti. Aš keliausiu su tavim įrodyti, jog esu teisi dėl to judu jungiančio jausmo.

– Ačiū, Adele, – Maksimas dėkingai apkabinęs paglosto petį. Susikuklinu. Nebesu pratusi būti kito vyro glėbyje, tik Arono. Žinau, ilgiesi, širsti ir ieškai mūsų. Deja, nerasi. Pasiaukosiu, kad būtum laimingas savo šeimoje. Tavo vieta ten, o ne su mumis.

– Laba diena, gal reikia pagalbos? – išgirdusi malonų balsą krypteliu galvą. – Pamačiau susirūpinusius veidus. Tikiuosi, nieko rimto nenutiko, – atsargiai teiraujasi išvaizdus vyras. Akimis greitai perbėgu jo kūnu ir iškart susižaviu aprangos stiliumi.

– Autobusas sugedo, negalime išvykti, – skėsteli rankomis vairuotojas ir atsiprašo už nemandagumą. Pasisveikintų, tik nenori ištepti paslaugaus pono.

– Gaila, neišmanau technikos, – apgailestauja šis. – Galėčiau paimiti tris pakeleivius. Kaip tik vykstu į Vankuverį, – priduria rodydamas į sidabrinį džipą. Jame sėdi jauna mergina, susidomėjusi dairosi pro atdarą langą.

– Tai kad mes traukiame į kitą pusę, į Sakramentą, – prunkšteli nepatenkinta sumuštinių rijikė ir pasiima iš vairuotojo savo pinigus už bilietą. Ta moteris pradeda mane siutinti.

Pašnairavusi į ją dar kartą nužvelgiu tamsiaplaukį, dėvintį prabangų laikrodį. Akims kylant į viršų mūsų žvilgsniai susitinka. Užsisiūrimė vienas į kitą. Tačiau aš vis dar regiu Loganą, besisklaidantį stotyje. Širdies dūžiai užgožia bet kokį garsą. Dabar jau noriu bėgti ir pulti jam į glėbį, ir jame pasilikti kiek galima ilgiau. Noriu susilieti su juo, bet tai įmanoma tik mylintis, kai tampame vienu kūnu ir viena siela. Tas laikotarpis, kai buvau jo mylima moteris, ne meilužė, įsimintiniausias ir ryškiausias mano gyvenime. Daug ką norėčiau ištrinti iš atminties, bet tik ne tai. Dienas su Aronu verta saugoti ir branginti. Nors žmonių akyse tai buvo nuodėmingi santykiai, jaučiuosi švari. Aronas nuoširdžiai mylėjo mane ir tebemyli, kaip ir aš jį. Tai kodėl, po perkūnais, bėgu nuo tos meilės? Kodėl patarinėdama Maksimui prieštarauju išsakytiems žodžiams? Nejaugi tikrai Loganą atiduosiu Agnetai? Leisiu jai būti šalia savo mylimojo? Liesti? Bučiuoti? Mylėtis? Juk ji teisėta jo žmona, o aš neturiu į Aroną jokių teisių. Jo širdyje – taip, bet tik ten. O ar to per maža, kad stočiau į kovą kad ir su visu pasauliu, norėdama apginti mudviejų meilę?

– Adele, gerai jautiesi? – Maksimas sulaiko nuo peties krintančią kuprinę. Kartu su ja ir mano galva svyra žemyn. Linktelio, leisdama suprasti, kad nėra ko dėl manęs nerimauti. Tik argi puikiai jausiuosi būdama toli nuo to, kuris vienintelis manyje pažadina pakylėjantį jausmą?

– Jeigu niekas nenori keliauti su mumis, belieka palinkėti laimingai pasiekti Sakramentą, – sako stilingasis vyriškis.

– Palaukit, aš važiuoju kartu, – burbteli viena iš mano bendrakeleivių. – Geriau grįšiu į Vankuverį, nei liksiu čia.

– Ir aš! – šūkteli kita, tempdama paskui save porą lagaminų.

Nepažįstamasis ilgesingai nužvelgia mane, tarsi atsisveikintų, paima iš moterų lagaminus ir palydi iki džipo. Tuo tarpu Maksimas išsima iš kuprinės kelionės žemėlapi. Mano dėmesį atitraukia besivaidijanti porėlė, niekaip neapsisprendžianti, ar ieškoti nakvynės, ar leistis į kelią ir stabdyti pakeleivingas mašinas. Girdžiu Maksimą kalbant su savimi ir renkantis artimiausią maršrutą į išsvajotąją Ameriką.

Kiek atokiau išvystu išlipančią iš automobilio moterį su raudonu mikrofonu rankoje. Iš kitos pusės išlipęs vyras nuo galinės sėdynės kelia filmavimo kamerą. Tik ir betrūko kažkokių kvailų reporterių. Apsidairiusi matau kelias parduotuves, į kurias galėčiau įsmukti ir pratūnoti, kol jie baigs bereikalingą apklausą.

– Atleisk, Maksimai, – paskubomis ištarusi kone bėgte bėgu prie autobuso vairuotojo. Ištraukiu jam iš rankų pinigus už bilietą ir mau-
nu iš aikštelės. – Dar vienai keleivei bus vietos? – klausiu prišokusi
prie dailaus nepažįstamojo, kraunančio lagaminus į džipo bagažinę.
Jis grįžtelėjęs išspaudžia vos įžiūrimą šypsena. Nesinori jam duoti nė
menkiausios dingsties merginti mane, todėl nusuku akis į šoną. Ne
pažinčių ieškau, o tik vairuotojo, parvešiančio atgal į miestą, iš kurio
norėjau dingti.

– Žinoma, – tarsteli ir parodo norintis paimti mano kuprinę.

– Ji nesunki, pasidėsiu ant kelių, – įtikinamai sakau. Negaliu skirtis
su ja, nors ir trumpam, joje sudėtas visas „naujas“ mano gyvenimas.

Tos dvi moteriškės stambokos, tad įsitaiso iš kraštų, o man ten-
ka įsisprausti tarp jų. Šaunu! Vienintelis gėris, kurį įžvelgiu, tai, kad
su jomis teks praleisti mažiau nei valandą. Ilgiau tikrai neištvėrčiau.
Viena – èdrùnė. Pašnairavusi į rankoje laikomą saldainių pakelį, mel-
džiu, kad pakeliui neužsimanytų dar ko nors užkąsti. Automobiliumi
pajudėjęs keli saldainiai pabyra salone. Toji atsiprašinėdama vairo-
tojo ryja juos, kol pameta. Rudaplaukė, sėdinti man iš kairės, tyliai
juokiasi ir pasmailinusi liežuvį užkalbina vienintelį vyrą mašinoje.
Sužinau jo vardą – Džefris. Jis paklausia manoj matydamas, kad
pati neprisistatysiu kaip tos laputės. Nors ir laikausi plano „mažiau
plieurpsi apie save – mažiau bėdų prisidarysi“, vis dėlto prisistatau.

Nesu šnekiausia automobilyje, užtat esu daugiausia kartų nužiūrė-
ta. Tiek moterų, tiek Džefrio. Atrodo, jo pilkai mėlynos akys įbestos
ne į kelią, o į galinio vaizdo veidrodėlį. Jos kaskart nusišypso mūsų
žvilgsniams susitikus. Manęs neerzina nuolatinis stebėjimas. Tik tru-
putį keista, kad Džefris taip elgiasi, kai šalia sėdi tokia žavi mergina.
Kodėl jis rizikuoja užsitraukti josios nemalonę?

Ak, tie vyrai. Mintis praplaukusi pro mane atsitrenkia į langą, pro
kurį žvelgiu ne vien tik tam, kad išvengčiau akių kontakto su vai-
ruotoju ar šiaip užmuščiau laiką iki kol pasieksime Vankuverį, bet
ir todėl, kad lange matyti priešais sėdinčios susimąščiusios, gal kiek
liūdnos, merginos veidas. Ji pamiršo mums prisistatyti. O gal tiesiog
nenorėjo? Kur norės, kai visą laiką nosis įkišta į mobilųjį, net nekrei-
pia dėmesio į neušičiaupiančias pakeleives, su kažkuo susirašinėja.
Elgiuosi negražiai, skaitau merginos rašomą žinutę.

Sužinojau, kad jis mane apgaulinėja.**Atvykusi viską papasakosiu.****19.15 val. „Lupo“ restorane, tinka?**

– Džefri, įjunk šildymą. Man šalta, – pasiskundžia toji šviesia-plaukė.

– Bent jau prie svetimų žmonių galėtum nutaisyti malonesnę toną, sesute, – vyriškis prisimerkęs pažvelgia į ją. Jiedu visai nepanašūs į gimines.

Salone tapus šilčiau prisiseğu džemperį, ir galiniame vaizdo veidrodėlyje vėl sutinku besišypsančias akis. Čia pat viena iš mano kaimynių užduoda Džefriui taiklų klausimą: ar jis vedęs? Tos moterys tarsi tyčia klausia to, ko tikrai neišdrįsčiau teirautis, nors ir smalsu. Dievaži, nesiruošiu pulti nuo vienu santykių prie kitų. Tai tik paprasčiausias moteriškas smalsumas. Vos nenusijuokiu, kai abi pakeleivės sužinojusios, jog Džefris nevedęs ir neturi draugės, paduoda jam ant netvarkingai nuplėštų lapelių užrašytus savo dukterų telefonų numerius. Jis paima juos su kvaila šypsena veide. Tikiu, vos tik tos plepės išlips, tais popiergaliais bus atsikratyta. Lyg tyčia ēdrūnė ir man pasiūlo padiktuoti savo telefono numerį. Žinoma, atsisakau. Prisipažįstu neturinti telefono, bet lepteliu turinti draugą.

Nuo tos akimirkos pilkai mėlynos akys nebestebi manęs. Likusią kelio atkarpą įveikiame tyloje.

– Ačiū, – vienbalsiai dėkoja moterys Džefriui už greitą ir saugią kelionę. Tikriausiai dar ir dėl to, kad šis nepaima nė dolerio už atvežimą iki Centrinės Ramiojo vandenyno stoties. Vėl esu ten pat, iš kur išvykau.

– Ačiū, – padėkoju ir aš mūsų maloniam vairuotojui, grąžinančiam moterims lagaminus. Apsidairiusi patraukiu į priekį ieškoti artimiausios autobuso stotelės.

– Luktelėk, – išsigąstu, kai Džefris sugriebia man už riešo. Ištraukusi ranką žengiu kelis žingsnius atgal. – Nereikia manęs bijoti, aš tik noriu tau padėti, – rūpestį girdžiu balse.

Visi jūs taip sakote, o iš tikrųjų kaip elgiatės? Pasinaudojate, ir tiek tos pagalbos. Nieko man iš tavęs nereikia, važiuok sau. Pati moku savimi pasirūpinti. Apsisukusi greitu žingsniu tolstu nuo vyro, kuris nebekelia man jokio pasitikėjimo.

– Adele! – šūkteli Džefris, ir vėlgi atsiduriu jo gniaužtuose. – Abejoju, ar čia tikras tavo vardas, – sukužda, kad tik viena tegirdėčiau. Tos smalsios moteriškės vis dar stoviniuoja prie automobilio. Kokio velnio jos neina savo keliais, o spokso į mus? – Tavo akys baikščios, nors ir slepiasi po mėlynos spalvos lėšiais. Tu nuolat stebi aplinką, reaguoji į menkiausią garsą, tai būdinga bėgliams. Tavo plaukai dar kvepia dažais. Nesunku pastebėti ir tai, kad prie savęs per stipriai spaudi kuprinę, kurioje tikriausiai slepi ginklą. Adele, esu pasirengęs padėti, jei tik priimsi pagalbą. Pasakyk, nuo ko sprunki?

– Apsirikai, nuo nieko nebėgu. Prašyčiau paleisti ranką ir leisti man eiti. Jau padėkojau už kelionę, – šaltai sakau žiūrėdama jam į akis, nors viduje visa drebu. Džefriui paleidus ranką neriu į kitą gatvės pusę.

– Meluoji, Adele, – spėju nugirsti prieš pasislėpdama už pastato. Na ir įkyrybė! Kodėl vis sutinku tokio tipo vyrus? Dabar turiu tris rimtas priežastis dingti iš miesto. Tikiuosi, Džefris nesumanys manęs sekti ir primygtinai siūlyti pagalbos, kurios man nereikia. Abejoju, ar jam pavyktų nužudyti mano širdyje glūdinčią meilę Loganui. Ypač kai ji kasdien auga ir stiprės.

Užsimaukšlinus gobtuvą ant galvos ir užsimetus kuprinę ant pečių, einu ieškoti prieglobsčio nakčiai. Ryte vėl trauksiu į stotį. Tik dar nenusprendžiau, kur vyksiu. Gal pasirinksiu kitą miestą, ne Sakramentą. Bilietas į pastarąjį nebuvo laimingas.

Temsta. O aš vis dar šlaistausi gatvėmis. Į tą nedidelį viešbutuką nesinori grįžti. Nuojauta kužda, kad „administratorius“ gali turėti neaiškių užmačių mano atžvilgiu. Saugiau bus rasti kitą vietą. Gal pernaktoti senojo buto balkone? Ne, spėju, ten jau įsikūrė naujieji nuomininkai. Senis Krameris ilgai nelauks neapgyvendinto buto, jam reikalingi pinigai. Susiraukiu prisiminusi tą šlykštų vyrą. Truputį gailiuosi nepaskelbusi viešai jo iškrypėlišku pomėgiu. Bet bent jau jis įspėtas dėl to.

Stabteliu, širdžiai pradėjus smarkiau plakti. Įsispoksau į vyrą, stovintį kitapus gatvės prie „Shangri-La“ viešbučio. Jis atsisukęs nugarą į mane, kalbasi telefonu. Aronas atėjo pasikalbėti su Helena? Žinoma, bandys ją iškvosti, kad galėtų toliau ieškoti manęs. Traukdamasi meldžiu, kad tik jis neatsisuktų. Deja, sustingstu žvelgdama į šokoladines akis, kurių visai nemyliu. Tai ne Loganas, o tik kažkoks kostiumuotas nepažįstamas.

Nieko nelaukusi lekiu tolyn nuo viešbučio. Pas Heleną negaliu brautis, ji tikrai išplepės Aronui, kad vis dar esu Vankuveryje. Nebesuprantu savęs. Kodėl, užuot tolusi nuo mylimo vyro, prie jo artėju? Ilgesingai palydžiu akimis kiekvieną tamsiaplaukį, užeinantį į „Fairmont Pacific Rim“ viešbutį ir sau po nosimi šnabždu: tai ne Jis. Tikiu, Aronas šiuo metu yra biure, kur ir žadėjo būti iki vėlyvo vakaro. Nusimenu, tik nežinau, dėl ko labiau: ar dėl neįvyksiančios mudviejų vakarienės restorane, ar dėl to, kad net akies krašteliai nebeišvysiu Arono prieš visam laikui išvykdama iš Kanados.

Po perkūnais, kaip atsidūriau viešbučio fojė? Ir kaip sugebėjau sudaužyti stiklinį viešbučio maketą? Nelemta kuprinė! Turbūt užkliudė ji.

– Panele, kur susiruošėte? – šiurkščiai sustabdo mane apsaugininkas. Virpu iš baimės. Man mažiausiai dabar reikia aiškintis santykius su policija. O ją tikrai iškvies. Na kodėl įsiveliu į tokias situacijas? Nuleidžiu galvą, nenoriu būti atpažinta. Tyliau, bijau net žodį pratarti.

– Ar bent nutuoki, kad sudaužei Arono Logano suprojektuotą viešbučio maketą? – sako prisistačiusi Frederika, tarsi būtų šios vietos savininkė. Nesusireikšmink. Tu čia užimi tik administratorės pareigas. – Teks aiškintis su juo pačiu už išniekintą dovaną. Tegu jis nusprendžia, ką su tavimi daryti. Kol kas nekviesim policijos, nors derėtų.

Maldaujamai žvelgiu į apsaugininką, kad mane paleistų. Bet jis tik stipriau sugniaužia man ranką. Tuo tarpu Frederika prisideda telefoną prie ausies, matau, kaip su panieka šnairuoja į mane.

– Pone Loganai, fojė įvyko incidentas. Gal galite nusileisti? Tai susiję su vieno iš jūsų kūrinių išniekinimu, – dalykiškai kalba ilgakaklė. Per kilometrą matyti, kad nori Loganą įsiversti į lovą. Taigi neveidmainiauk. Nors nenustebčiau, jei būtų jau gulėjusi su juo.

Viešbučio svečiai, aplenkdami stiklo šukių krūvą, bado mane aštriais žvilgsniais. Tačiau manyje viršų ima ne kaltės ar gėdos jausmas, o panika. Neįsivaizduoju, kas bus, kai Aronas išvys pabėgėlę. Turbūt nepavyks išvengti atominės bombos sprogimo. Juk jam taip patinka jas viešai sprogdinti.

Girdžiu žingsnius. Tai Jis! Greitai artėja link mūsų. Dar labiau susigūžusi koneveikiu save už tai, kad reikėjo ne šmirinėti po miestą, o sėsti į autobusą ir važiuoti bet kur.

– Kas nutiko, Frederika? – kiek susierzinęs klausia Aronas.

– Štai kuo virto jūsų dovana, pone Loganai. Dėka šios mergšės, – administratorė timplteli man už rankos. Vožčiau atgal, bet šiuo metu svarbiausia suvaldyti kvėpavimą ir neleisti niekam suprasti, kaip siaubingai panikuoju. – Pažvelk ponui Loganui į akis ir bent atsiprašyk, – paliepia bjauri žirafa.

Negaliu. Neįstengsiu. Neišdrįsiu. Nepavyks.

– Atsiprašyk pono Logano! – šūkteli ji.

– Liaukis! – sudrausmina Aronas tą kvaišą.

Man saugiau žvelgti į nublizgintus jo batus nei į akis. Gal suvaidinti nualpimą? Tai padėtų išvengti akių kontakto? Šią akimirką nenoriu išvysti migdolinių akių. Neatsilaikyčiau prieš jas. Kovoju su savimi, lyg galėčiau laimėti jau iš anksto pasmerktą kovą.

Užsižiūriu į Arono kaklą, ant kurio matyti pulsuojanči vena. Jis žino, kas aš. Nebėra prasmės slėptis. Paskutinis mirksnis, ir mūsų žvilgsniai susitinka. Anglies juodumo akys aprauktos skydu. Nieko jose neįmanoma įžiūrėti. Žvilgsnis bejausmis, lyg spoksotų į svetimą moterį, o ne į tą, kurią myli.

– Atsiprašau, – labai tyliai sukuždu.

– Su panele pasikalbėsiu savo apartamentuose, – piktokai burbtelejęs Loganas apsisuka ir eina prie lifto. Neskubėdama seku paskui. Nenoriu su juo pasilikti vienu du. Neištversiu to beprotiško rėkimo.

Lifte net kvėpuoti pamirštu. Stoviu atsirėmusi į galinę sieną. Aronas priešais mane beveik prisispaudęs prie lifto durų. Tiesiu ranką tikėdamasi jį paliesti, bet bijau. Kai jis TOKS, nedrįstu nei prie jo prisiliesti, nei ką nors pasakyti. Tas susvetimėjimas stumia mane tolyn nuo mylimiausio Vankuverio architekto.

Aronui plačiai atlapojus apartamentų duris, delsiu peržengti dar šį rytą buvusių savo namų slenkstį. Kuprinę atrėmusi į duris užeinu išklausyti Arono moralo. Jis stovi vidury svetainės, rankos sukištos į kelnių kišenes, švarkas numestas ant sofos, o kaklaraiščio jau nebe-puošia segtukas IN LOVE.

– Kodėl grįžai, Sofija? – klausia stebėtinai ramiai. Aš neplanavau grįžti. Pati nesuprantu, kodėl esu čia. – Užduodamas klausimą tikiuosi išgirsti atsakymą, – priduria pjaustydamas mane bejausmiu žvilgsniu. – Gali nusidažyti akis kokia tik nori spalva, vis tiek tave pažįčiau. O plaukų spalvą nevykusiai pasirinkai. Nemėgstu blondinių.

– Vieną tokią vedei, – išsprūsta. Nuleidžiu akis tikėdamasi, kad, jei nematysiu jo, mažiau skaudės. Klydau.

– Atsakyk, kodėl grįžai? – neatlyžta.

– Negrįžau. Tiesiog atsidūriau netinkamoje vietoje netinkamu laiku. Išėisiu tuoj pat, vos tik sutarsime, kaip atsilyginsiu už sudaužytą maketą, – sakau pasitikėdama savimi. Norisi dar šiek tiek pasispyrioti prieš susitaikant. Arono veido išraiška ledinė, bet tai tik kaukė. Giliai viduje jis nenori manęs paleisti. Paprašys likti, pasakęs mylįs, nes tik vienos moters jam reikia. Manęs.

– Išėik.

Suglumusi žvelgiu į akmeninį Logano veidą. Ne tą tikėjau išgirsti.

– Aronai, iš tiesų neturiu kur eiti, – keičiu balso toną. – Gal bent galėčiau pernaktuoti? Tik vieną naktį. Ir ko nors užkąsti?

– Nešdinkis, – įsako.

Prieš kelias valandas tu manęs ieškojai, o dabar?..

– Nejaugi būsi toks žiaurus ir mane alkaną išvarysi į gatvę? Naktį ten nesaugu.

– Aš žiaurus? – nusistebi. – Prajuokiniai. Dar pasiginčyčiau, kuris iš mūsų žiauresnis.

Netikiu tuo, ką girdžiu. Juk tu myli mane, tai kodėl nesuspaudi glėbyje ir nepabučiuoji? Kodėl nežvelgi su tokia pat aistra ir užsidegimu, kokių bandei mane surasti stotyje? Kodėl nori mane išspirti iš apartamentų, užuot pasistengęs sulaikyti?

– Aš padariau klaidą, – prisipažįstu tikėdamasi suminkštinti jo širdį.

– Kai kurios klaidos neištaisomos.

– Prašau, Aronai, suprask aš...

– Dink man iš akių, Sofija! – užrikęs nusigręžia. – Nebesirodyk čia ir nebeniokok mano darbų.

Išsigandusi puolu į koridorių. Laukdama lifto nugirstu, kaip Loganas telefonu įsako Frederikai mane išleisti. O kad žinotum, kad išvairai ir savo sūnų, kurio taip troškai. Kada nors gailėsies šio poelgio.

Kulniuoju per perėją nematydama nei prasilenkiančių žmonių veidų, nei automobilių, kurie signalizuoja neužlaikyti eismo. Kuprinę tempiu asfaltu, nors mielai šveisčiau ją į vieną tų mašinų. Bet tada pasimatymo su policijos pareigūnu tikrai neišvengčiau.

Pustuštis autobusas nuveža mane iki Veronikos vilos. Nutariu čia praleisti naktį, kieme stovinti pavėsinė pasitarnaus kaip laikinas prie-

globstis. Kad nesušalčiau, iš kaimynų nugvelbiu aptriušusią striukę, pakabintą ant tvoros. Prisižadu rytoj gražinti, per kelias valandas jos niekas nepasiges.

Seilė nutįsta matant praeinančią močiutę su pirkinių krepšiu, iš kurio kyšo duonos kepalukas. Seniai bevalgiau. Atsigręžusi rankomis apsijuosiu pilvą. Privalau pamaitinti mažylį. Reikia paminti išdidumą ir paprašyti tos mielos moteriškės bent šiek tiek maisto. Ne sau, o jam. Aš sumokėčiau, juk iki parduotuvės tolokai ir jau nebespėčiau nusi-gauti nusipirkti užkąsti. Senutei veriant vartelius suvokiu, kad būtent iš jos ir „pasiskolinau“ striukę, todėl nedelsdama įsmunku į Veronikos pavėsinę. Vis dėlto teks susitaikyti, kad šiandien liksiu be vakarienės.

– Užtat Aronas bus sotus, – ironiškai šypteliu. – Per pusę dienos jo meilė mums išgaravo, – jaučiu, kaip akyse kaupiasi ašaros. – Kvai-lė! Ilgokai leidau manimi naudotis. Reikėjo anksčiau jį palikti ir iš-važiuoti į kitą miestą. Tiesa, mėginau, tik Loganas mane surado ir įtikino neblėstančios meilės galia. Kartojo, kad mudu nebeįstengsim gyventi vienas be kito. O kaip bus dabar? Sugebėsi gyventi be mūsų meilės? – pravirkstu.

* * *

– Sofija?! – išgirstu pažįstamą balsą. Nusibraukusi ašaras išlendu iš pavėsinės ir puolu Toniui į glėbį. Dar niekada jo nesu apkabinusi taip stipriai. Jis tėviškai glostydamas nugarą ramina. O aš pasikūkčio-dama traukau nosį ir kažką nesuprantamo murmu. – Važiuojam iš čia. Mano namuose bus šilčiau.

– Tu vienintelis manęs neatstumi, – sukuždu atsisėgdama striu-kę. Negaliu jos išsivežti su savimi, ne man ji priklauso. Tačiau Tonis neleidžia jos nusivilkti, nors ir aiškinu, kad ją pavogiau nuo kaimynų tvoros. Jis pažada ryt pats striukę atvežti močiutei, kuri kaip tik kieme jos ieško.

Pagreitinus žingsnį atsiduriu prie naujutėlaičio mersedeso. Regis, Tonis nusipirko kitą mašiną, nes nesu mačiusi, kad šia važinėtu. At-idariusi dureles tolumoje išvystu nuvažiuojantį leksusą. Nors lauke tamsu, įžiūriu numerius. Tai Arono automobilis.

– Jis įskaudintas vyras, Sofija, kuris dar ir be proto užsispyręs, – sako agentas, numetęs mano kuprinę ant galinės sėdynės. – Lipk vi-dun, kol toji moteriškė neatlėkė reikalaudama savo striukės.